

ARIPI ROMÂNESȚI

Director: Comandorul
AL. DEMETRIE

A

869

869

25 MARTIE 1944
ANUL III, Nr. 60

UN BRAV: ADJUTANTUL AVIATOR
NEGULICI THEODOR, PILOT
LA GRUPUL STUKAS

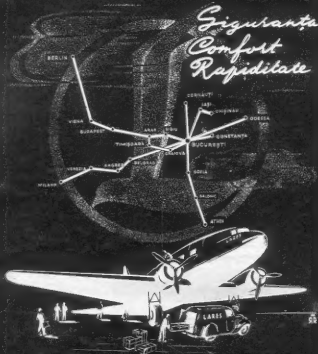
(Cinești reprezentativ din linie)

LEI 20

2

LINII AERIE
INTERNE
INTERNATIONALE

*Siguranță
Comfort
Rapiditate*

LARES

LINIILE AERIE ROMÂNE EXPLOATATE CU STATUL

SBORUL ȘI SCRITORII

Sborul este de esență dumnezească prin specificul acțiunii care permite omului să se desprindă de lutul din care a purces și să devină pasăre.

Tot de esență dum-

nezească este, neîndoiu, și harul cu care este dotat scriitorul. Nu oricine poate să fie scriitor. Pentru că scriitor te naști nu te faci. Talentul literar, adevăratul talent literar, este o floare foarte rară.

Dar, le fel, nu oricine poate să fie sburător. Talentul de a struni pasărea de metal în văzduhul teleror surprizelor nu este dat oricui. Foarte mulți tineri spun „Vreau să devin aviator”, dar puțini sunt acei care izbutesc în vrerea lor, după cum în fiecare din noi se svârcolește demonul scriului, deși sunt atât de puțini aceia care izbutesc să se realizeze în scris.

Prin urmare, sburătorii și scriitorii sunt cei puțini eiși.

Pentru acest fapt, pentru acest rar fapt, socotim că scriitorii și sburătorii trebuie să se înțeleagă, să se completeze.

Un sburător bun nu va fi în stare poate să dea formă literară înălțelor emoții de el trăite, dar nici un scriitor nu va putea să cânte întru totul valabilă auzurile pe care pasărea de fier și foc le cercetează cu pasiune.

Pentru marea public dărnă de cunoaștere, înfră-

țirea dintre scriitor și sburător este un excelent prilej de realizare, de propagandă, de impunere.

Se întâmplă să ne numărăm printre scriitorii sburători. În limita posibilităților și concepțiilor noastre artistice, am socotit că trebuie să ne punem scriul în slujba sborului. Dar, pentru o cât mai bună explicație a sborului în termeni literari, am socotit că scriitorii trebuie să zboare. Unii din ei au o nedreaptă aversiune pentru sbor. Cunoaștem poezi care cântă călul, sborul, azurul, orizontul, dar care nu pot înțelege că sborul lor spiritual trebuie completat cu sborul fizic, real. Pentru el. Pentru opera lor. Pentru noi, cititorii.

Indemnul de față lor îi se adresează în primul rând. Cântătorii înălțimilor trebuie să zboare. Iar sburătorii trebuie să le înlesnească acest imperativ.

Rezultatele acestor experiențe de viață vor fi, sunt siguri, noi indemnuri le scris pentru purtătorii de condeiu și noi satisfacții sufletești pentru cărmuitorii masei.

Chemarea aceasta se îndreaptă către conducătorii scriitorilor și despotrivă către conducătorii sburătorilor.

Teji vor avea de câștigat. Și în primul rând Neamul, care va înțelege mai bine și pasiunea aripilor și pe aceea a scriului.

Aviați românești în luptă

Aviați bine dispuși, în marea
diferență
(foto Ștefan D.)

O parte la un grup de oameni
demonstrativ
(foto Cărbu)

... (foto Pomay)

Ștergătorii și muncitorii lor
(foto Pomay)

Doi camarazi: Lt. Eudor Gulean dintr-o grupă
Stato și Cpl. Iv. Borbănescu Al. dintr-o
escadrilă de vânătoare
(S. M. P.)

Un copil în bombardier
(foto Berencu)

Un zori, pe aerodrom—
(foto Păun)

Șeful Săru dintr-o
bombardieră
(foto S. Tulbu)

9 bătăi japoneze în Pacific (Daneer)

Prima vânătoare de vânătoare Focke-119 (P. R.)

Avionul românesc în aer. (S.M.P.)

Cronica RĂZBOIULUI AERIAN

de ROMULUS SEÎȘANU

Caracteristica războiului aerian în ziua de astăzi este arădătoarea după metodele însoțite și scopurile urmărite de fiecare grup de înfruntători: în Europa occidentală aviația anglo-americană folosește metodele teroriste cu scopuri psihologice și politice; iar cea germană a trecut și ea la contra-atacuri sub titlul de represalii, în Europa orientată, în Asia extrem-orientată și în Pacificul central și sud-occidental, atât nord-american, cât și japonez însoțită de atme aviației în scopuri militare, de înalță, în în călătorie de celebritate armate.

Statele Unite și Marea Britanie au creat o superactivitate potențialului lor aerian în posesia asigură demisiarea spațiului aerian european prin însoțirea atacurilor teroriste împotriva Germaniei și a celebrității țării aliate, sau ocupate de ea, pentru ca să poată apoi ajunge a decizia militară. Concepția anglo-americană în această materie s'a bazat mai mult pe superioritatea numerică, de cât pe capacitatea ofensivă și defensivă a tehniciilor de bombardiere însoțite de avioane de vânătoare; precum și pe o sub-estimare a producției industriale aeronautice germane, ca și a capacității ofensive și defensive a aviației Reichului. Așa un exemplu lăsat, că vîndătorii conducătorii Reichului au precizat pe englezi, că vor interveni expresiv pentru atacurile teroriste ale aviației lor, conducătorii Angliei au considerat aceste „represalii” drept simple amenințări în scop de înfrumusețare, care nu vor putea fi executate de trupele contra-represaliilor.

Englezii au contat mult, prea mult, pe rezultatele ce le va da ofensiva lor aeriană teroristă împotriva Germaniei.

Cel dintăi atac aerian terorist la sol mare organizat de comandamentul aviației britanice („Royal Air Force”) împotriva Berlinului a avut loc la noaptea din 23-24 August 1943 de o formațiune de bombardiere grele cu trei și patru motoare.

După câteva zile, corespondenții agenției americane „United Press” comunică dintr'un oraș de pe coasta de sud-est a Angliei, în sol de reportaj amuzant:

„Locuitorii de pe coasta de sud-est a Angliei au putut să vadă Vinerii seara oia dintr'una cele mai mari „Armade” aeriene, care revenea din continentul european. Dăta se pare oia seara și pînă la căderea nopții, cînd s'a fost înălțat de aglomerația aeriană al bombardierilor de noapte ucraini.”

Memorandeele noastre eliste și-lea din aparția lor deasupra orașului Mîncu și au sfîrșit în direcția Angliei. Această impresie impresionantă nu se mai sfîrșea, căci pînă în ziua îndepărtată, nu se vedea de oia avioane și aerul umplut, de crede că au fost mai multe vînturi.”

De unde venise armata „armada” aeriană, care, impresionantă sînt de mult pe corespondenții agenției americane „United Press” din ce fel de apărare a fost formată?

Ea venise din Franța, dintr'un raid terorist împotriva mai multor orașe și era formată din numeroase „forțele aeriene” — avioane Morand, — scopurile și vîndătorii de avioane de vîndare ale corpului al 2-ia aerian, din armata aeriană a Statelor Unite, din avioane de vîndare britanice „Spitfire” (R. A. F.) și ale Comandamentelor Marii Britanii.

În ziua acestui raiduri aeriene anglo-americană, sînt Berlinul, Parisul și alie orașe din Franța au avut de suferit efectele distructive în sol mare, ale noaptea tip de atacuri psihologice-teroriste.

De atunci, Germania în primul rînd și după ea, Italia, Franța, Belgia și Olanda, au avut de suferit atacurile aeriene — și în ultimul timp și Dania — ca le-au făcut orașele lor formate de bombardiere grele anglo-americană, atacate sau nu, de avioane de vîndare.

Preia engleză și americană au înregistrat toată ziua rezultatele ce le-au dat asocierii raiduri de teroare sub titluri emoționale de înfruntare, așa a se poate la relief aceste considerate dăune de admirație ale arhitecturii de bombe explozive și însoțitoare, ușații, nașterea, cu contracte pe un număr determinat de „carere” la obiective și cu o cantitate asumată de tonaj — bînele, în primele două săptămîni ale lunii Martie a.c. ofensiva aeriană anglo-americană a apărut în intensitate, sînt în numărul atac-

Operațiunile aeriene dela 1 — 15
Martie 1944

CU OCHI ÎN NEGURI.

de ION BALEANU

Între dimineață, la ora când lumina trage scurările și lumina palidă a zorilor se revărsa în dormitoare, iar vânătoare de stare văd sub apa cliențelor lor ziarul preferat, — s'a aflat că undeva, pe front, sberătorii noștri fac minuni pe Stukas. Mamele s'au închinat, bătrânii și-au amintit de prima lor aventură pe biciclete, iar cei mai tineri s'au simțit mândri de tinerețea lor biruitoare.

Primul lor pensu școala de bombardament în picaj, care se făcea chiar pe front, plocase; după o lună de asta, o scrisoare a umblă dintre ei deslega misterul apariției așa de prelungită a Stukasurilor române.

Pe front au stat pe instructorii goșmani din aparatele pregătite și cu regulamentele teanc. Aveau și un program întocmit pentru un timp mai îndelungat. Cu faze, cu antrenamente metodice și progresive; un program pe o lună de zile care n'a rămas decât două săptămâni. Misteu? Cum au dat cu ochii de avioanele acestea noi, după care am tănit cu toții dela începutul campaniei, eând le urmăream stăruirile de liliaci, elevii s'au grăbădit în jurul lor.

S'au urcat pe planurile actuale și niște aripi de cocoșăre francezi umeri, le-au cercetat microscopice, le-au pipăit pulpele trenului de aterizare, le-au luat pulsiul maselelor și s'au trezit — din primele sedințe — sus, în înaltul cerului. Apoi au prins să se răsfoie, așchidându-se în răcoarea vîrdușului, s'au lăsat lenți pe o aripă și s'au rostogolit.

Cu totul în joc, unul după altul, plocase cavalerii medievale cuioasași și lănași în voia armăsărilor spre omnia neagră a pământului. Beția aceasta treasă a picajului i-a dus la performanțe care au umblat instructorii și unul dintr-aceștia le-a spus într-o bună zi că programa a fost consumată înainte de termenul prevăzut și, din pricina lor, instructorii plocasă să și caute de lucru, în altă parte.

— Înțeleg să se concurească sberătorii între ei, care ajunge și care urcă mai sus, dar să se tă la întrecere ca nebunii ăștia, care pică mai jos, care din ei redrecesă mai târziu, și! asta nu mai pot pricepe!

*

Un clas nou cuceră sufletele

primei promoții de piloți români pe Stukas; și'n vîful de bărbăție dela Grupul Lt. Comandorului Galeno Francisc, amintirea duioasă a celor din țară bătea cu aripi de albatros la fereastra sufletului lui Negulici.

Se simțea, uneori, vinovat, că nu-l spusese mamei asta undă se află. Pîndcă dînaș n'a știut nimic, nici de rapoartele prin care fecerul ei solieita să plece pe front, nici că el plecase la școala de bombardament în picaj. Dînaș îl știa, undeva, înăcrustat de abor. Și căl de bine se simțea, buna de ea, când își știa fecerul mai aproape de ea decît de furtuna frontului!

De aceea nu-l putea scrie încă ade-vîrul, i-l va spune mai târziu când se va întoarce și când, probabil, arc să fie mîndră de dînaș. Era doar asta de bine și aci, în noua lui fa-șulie, între camarazi cu care împărțea și acmul și masa și aborul și pomejdia și gloria...

„Mamă, e asta de frumos pe aici. Mă simt ca acasă, lângă d-ta...” își începuse într'un clas de dînaș sim-ceritare, scrisoarea pe care vroia s'o trimită în țară, adjutantului Negulici. S'a oprit, glîndindu-se ce ar spune buna lui mamă dacă n'ar și că s'a întors proaspăt dintr-o misiune, și ea să nu-l turbure liniștea, a rupt și a scris din nou: Dragă mamă, sunt bine, nu am prea mult de lucru și dorm cât e ziua de lungă...

Afară avioanele erau pregătite pentru a treia lui misiune din ziua aceea...

Viața lor de tabără și de luptă a pierdut aroma dulceagă a aspern-tului de-acasă, dar trece un aer torat prin ea, micoacă a lărbă sau a răpădă! Iar, acolo sus, în cre-mo-rea zorilor, de unde se dau de-a-rostogolul, când se prăvălesc de-a-șing de mîrgale care s'a răpt, ea să se adune la loc, colonie de mîrgale pe albastrul cerului, echipa-gile Grupului Galeno trăiesc viața la un potențial fizic și spiritual pe care nici vulturii nu-l pot atinge.

Mai este și o taină care explică puterea morală a acutului Grup de Stukas: Comandorul, care le-a fost, din primul moment, cel mai bun prieten, elementul de vîdușă, dînașul acestor puternice urine de vîntă

pe care Neguțici este mândru ca de el înseși

— D. Comandor Calciu este un om ideal, cred că are darul vorbăriei, fiindcă gîndurile de bine se fac ușor iubite de subalterni! Și mai ales, gîndurile trebuie să fie comandantului, fiind prieten. Comandantul nostru i se datorază în cea mai largă măsură rezultatele Grupului nostru.

Lîngă un astfel de mare amator de florică și înfloresc prietenia și după ce a scăpat de înneb în Marea Putredă și abia ieșit din spital unde și-a salvat vederea, Neguțici și tânjesc după camarazii lui.

Mă-dor de băieți de d. Comandor! Ce-or fi mai fîcînd? Ce frumoase au fost cele 8 zile de Kerci, unde am dat cu mai mare examen al nostru! Cîrnea cu foc de jos în sus și totuși n'a fost jumătate de minut în care să nu cadă bombe noastre. Mă-dor de ei!

În cursul aceluia Comandantul s-a aplicat pe birou, în scrisă adiutentului lui Neguțici, comunicându-i ca unul prieten din țară, mulțumirea lui și bucuria bălilor că și-a salvat ochii.

Ochii lui și trîgîți ca un verș din Iacovia, ochii lui Neguțici, ochii care au simțit gherele reci ale înțepăturii cum s'au strecurat printre ține în dumănata aceea de plumb dela 8 Decembrie, pe cerul întunecat de la Tachigari.

Rușii încercau să explice un sfîrșit — ca trecere pe Marea Putredă în planurile lor de pîrîndere prin gîul de atîră de la Perahop. Zua și bombardarea și noștrii și noaptea și căpșau din nou. Într-o dată nevedea de atîră care de bombardament în pîc și să-l nîmicească și să frîneze astfel atențiile noastre.

Ceul era acoperit cu o plămîdă grosă de nori, înălți, aproape de obiectiv, cele cîinci echipe conșușe de Lt-ul Andrei Tudor au apărut plonșau coborînd pînă la 450 m. și continuîndu-și astfel drumul, la această înălțime modestă, printr'un baraj crîncen de amunitionă. Protecția le-o făcuseră 4 vîntatori croști cu acceși grîbi cu canoane în înșopî, în toate direcțiile, formațiile românești de bombardament. Despre ei și Neguțici are cuvinte de cea mai caldă evocare.

— Pîstrez croștilor, ca și slovațelor, cele mai frumoase amintiri pentru modul conștinuș în care nu-au făcut protecția. Nu era zi în care vîntatori croști să nu doborîce câte 20-30 avioane sovietice. În această muncă, am colaborat în acceși perfectă înțelegere și cei 4 vîntatori croști nu-au fost de un real folos, fiindcă înainte de a se fi obiectivul — am fost atacați, printr'perdițiile de antiaeriană, de zec Air Cobra rușii. Croștii au lăsat doi din ei la atac, angajîndu-se pe inamicii superiori la număr, doborînd totuși două aparate sovietice

în timp ce noi ne dăsturnam drumul sub protecția celorlalți doi vîntatori croști și a buturii. Dumnezeu!

Atacat din toate părțile, grupul acesta de Stukas-urii pîna drumul drept spre obiectiv. Bombardierii nu de aici și sunt venetarii înțeleși stăbuit chiar dacă ai trece prin focul sadului.

Adj. Neguțici era în dreapta formației conduse de Lt. Andrei. Din spate l-au atacat, în fir mîndru din vîntatori ruși. Neguțici nu-a putut vedea, dar a înșopî după nădăful care țese din metal, ecru maiștrului Marșaleșcu Ion.

— Don'Adjutant, aiînt doi pe noi!
— Nu-i nîmes, mîș Ionica, ochiește bine. A! nemerș!

Privirile la fuseser surprinse de odată de un Air Cobra ce se strecurase prin blăzu fumurie a norilor și glăniș ca o nălucă prin țara lui Neguțici, trîgînd în flancul deacoperit al lui Andrei.

O elipă, o nălucă și Neguțici a uitat de preșentul exco-l ameninș din spate; s'a înșopî bolid cu năme noma, fîcînd, în amercu avonului sovietic ca să se apere comandantul. O răsărită promptă și vîntatorului înam, speriat de surpriza plămășelor care-i plonșau în planul drept, și-a tras rep de pînapă de nori peate el, făcîndu-se năvîrș.

— Don'Adjutant, ce s'a întîmplat? Mă-aj rept lina de ochure tocamă cînd îl pînapșam bine pe unul din ei.

— Măi, l-am scos dintr'o înturcătura pe don' locotenent. Se agîțase un scaun de dîmă!

— Atenșun! Ne-ateș 3 acum, don'locotenent!

— Șe din față, unul, măi! Fil atent, în bombe!

Dar unul din atacatorii care răzărise din dînga canoape a nerilor, s-a glărit pînapî stîng și cu un proiectil de tun, s-a apăr plonșau făcînd explozie în creștutul cabot.

S'a întemecat ceul? De ce e năguri la cabotă? Trapez perdetelci! Soare, soare, lumina!

Gîndul lui Neguțici alerșă în creșăș. În ochi a simțit să-l agîțice ceva și lumina lor se vealșe.

Mă, Ionica, nu mai vîd, șînt că s'a angajat avionul pe dreapta. Curaj Ionica!

— Nicu eu nu mîi vîd, don'locotenent! A! Șe trag marea și eu nu pot, nu-i vîd. Obșatui! Plonșapa mî setură, nu vîd de sînge.

— Șe-ge-ge de sînge, trebuie să vezi, trebuie Ionica, mă, fiindcă am năvîrș de ochii tăi, lui Ionica!

Șe mîmura s'a înșopînt!

Căci numai o mîmura a putut redreza avionul și l-a putut mînapș la o înălțime suficientă deasupra apes putre de Mărio, pîna cînd radiotelegrafistul și-a trecut cu mîneca de șor peate ochi, și-a luat chialgal de sînge de pe plonșape și a putut pune ochii în serviciul scho-

populus, conducîndu-și pilotul cu vîntul înegurat.

Neguțici nu mai vedea. Dar ceva, instinctul lui îi spunea că e pe drumul bun spre basă și spre camarazii săi. O mie de glănduri se'ngîșușuș și-o sfîșie lîmșea. Avra totuși cîntușușă că și-a salvat avionul și că-ge va salva și radiotelegrafistul. Nu, nu trebuie să cedeze! Un sfîșit sapsen, cu orșet proș, dar trebuie să-și întăreș avionul și camarazul la Grup. Șe-ateș încordare într'înșul înșet, cînd cîteva răsăle au flucurat pe lîngă planuri și radiotelegrafistul s'a angajat că xunt doi nou ataca, s'a răpsen senin și neted.

— Ochii mei sunt arști... Șe-ape-veghăș mîșărele inamiciului și comandă-mî manevrele.

— De... stînga, Oșăfă lîngă a trecut prindreapta — Dreapta!

Alta s'a amușit undeva. În sîmșga de departe, pînapșul veneș spre echipajul acesta cu — Numas — 2 ochi viș și odăci cu el năpășga plîrîndes prin țara d'n privirile răzite ale lui Neguțici.

— Don'Adjutant, din dreapta vine un Stukas spre noi!

— Cine-i?

— E don'Adjutant Roman. Ne face semn cu mîna. A înșopî ce se potrece cu noi. I-am înșet și eu scum că sunteți rănit și nu vedeți. A trecut înainte și ne conduce la teren.

Ca prin creșă, Neguțici a vășut o alușetă de avion care-i abura înainte și pupin dreapta — ca și cum ar fi fost cu soarele în spate și cu umbra propriului său avion proiectată în față... Parcă se face lumină. Sunt sorșe care lîncă cu tramă prin năme ochieș săi? Da, e avionul lui Roman, dar pe Roman nu-l poate dîștîng bine. Dușăge totuși că-i face semne. O mîna abotă și ridică și-o răpsend, Roman a înclînat aparatul, sunt deasupra aerodromului. Trebuș să vadă și să vadă bine!

Șe-a strîns vederea totuși că-i mai rîmas refugiată — pe undeva — prin șe-ape-veghăș mîșăle mîșă și, după ce a lănat rachele.

— Doamne! de-aj fi nămă-ș pe-a roșe! A atorșat, cu ajutorul radiotelegrafistului său — „Ce băiat bun!“ — „Ce băiat deștep, Io.“ Șe gîndul i'a fîșit în țeteșe lui Roman, camarazul său de petruș care veneș în gonă să-l scotă pe braș și legînat din carlingă.

Acasă, mama lui Neguțici apîrșea cîndăci cu gîndul dușor spre feciorul din depășășia Rusie. Șe nu știa că băiatul ei drag aveș și i' treșă foarte curînd pragul, cu ochelari negri, dar cu vederea salvată, cu semșul glorieș de rănit și cu pieptul pîșut de decorașii. Șe ce mîndră eșe dîșna acum, de rîmă și de decorașii feciorului său!

— Băiatul meu s'a întăș de pe front. Este un vîțez.

NOTE LITERARE

● Recenzia și excelentul sfatșar care este d. Cezar Petrescu, vine după romanul „Ochi strășeri” cu un nou roman de abstracțiune social intitulat sugestiv „Caribon”. Pentru virtuozism artistic și înfrățirea epicii a romanului, îl recomandăm cu toată căldura, deși un roman de Cezar Petrescu nu mai are nevoie de o recomandare.

● „Cămoșara Neamului” se intitulă, ca și monumentalele lucrări folclorice, spre a fi în acele volume și semnată de aborigenii colindărilor și ierilor d. I. Gheorghe I. Tălcășanu. Sădind în fruntea lucrării zălogurile de căutare populară românească, lucrarea „Cămoșara Neamului” uimește cu simplități în literatură de cercetări românești populare.

● În editura „Publicarea” a apărut în obișnuitele condiții grafice caracteristice acestei edituri, lucrarea din Oiga Căbe intitulată frumos „Vacanță sentimentală în Seceș”. Este o carte pasionantă, pe care din clipa în care ai deschis-o ai o mai ține din mână până să nu întreci ultima filă.

● Nu chiamă „Ardeau” să intitulăm culegerea antologică de poezie românească privind Ardealul românesc și semnată de d. George Toșan în zilele de lupte naționale, ci mai puțin este îndemnatul la luptă și rezistență. Căci d-l Toșan are toată acea rădăcină a înfrățirii o garajie care stă în luptă pentru viața deșteptă românească.

● Doamna Liliana Drăgășanu a lăsat în editura S. R. D. R. (Societatea Română de Editură) o carte plină de încredere și romantism intitulată „Păpăși cu ochi de omerești”, care o carte care destinde și reconfortează pe cititor. O recomandăm cu aple.

PREZENTARI PLASTICE

● În cadrul expoziției comune a grupului „Artă”, d. H. H. Calargi, un pictor de vârstă corespunzătoare și de reală realizare artistică, expune poezii, tablouri meșteșug și interioare.

● Una din tinerele speranțe ale plasticilor românești este, neluând, Doamna Liliana Drăgășanu. Lucrărilor ei se potrivește foarte bine pe drept necontenit pentru talentul și străduința pusă de artistă întru realizarea unor lucrări cât mai perfecte.

● Un alt talent tânăr în necontenit urcând este pictorul Eugen Drăgășanu. Expoziția de-aia ultimă se îndreptățește să așteptăm de la d-l Drăgășanu de mare valoare artistică.

● Pentru lucrarea „Artă” cu care este realizat, reproducem aici prima intitulată „Portret” și semnată de d. Marian Băncu.

INSPECTIA

de EUGEN PARVAN

— „Alot Domnul Comander ?”

„Da, cu!”

— „Am locotenentul . X. de la Cameră Domnului Ministru a plecat acum cinci minute, cu mașina, spre Divizia.”

— „Mulțumesc, dragă... mulțumesc din toată inima!”

Și făcând mai aștepte alte detalii Comanderul Ajutor de Comandant al Depozitului — rămas comandant pe timpul concediului de vară al titularului — pune grăbit receptorul pe furca telefonului, apăsă nervos pe unul din butoanele de sonerie sub care o plăchete indica Aghiotantului să ridice de pe scaun, își ia șapca și-o pune pe cap, o scoate și o trănțește pe scaun, mai apăsă odărit pe butonul soneriei, caută apoi să des- o rânduială doarelor răvășite pe birou, descurecă firul receptorului închisat adăunari de grabă cu care închisese telefonul, își pune din nou șapca pe cap și, totuși când pusec- iar degetul pe sonerie, apare locotenentul Aghiotant.

— „Haide domnule, odărit!”

— „Domnule Comander, tocmai plecasem la!”

— „Ce să pleci, domnule! Unde să pleci, că vine Ministrul!”

— „Vine Domnul Ministru?”

— „Da, da! Vine Mi-nis-tru! Ei stău în înțeles!”

— „Am înțeles!”

— „Bogdaproste!... Chiamă repede pe Locotenentul — Comander „2”. Adită sa, chiamă pe toți Coman-

danți de Escadrilă? Într-o clipă să vină toți aici!”

— „Am înțeles! — și Aghiotantului se repede spre ușă.”

— „Să-mi bune!” — îl oprește Comanderul — „Al-le te-în-ție! Spune-le că vine domnul Ministru!”

— „Am înțeles!”

— „Da... repede, draga, repede ca a piccat de cinec minute... adică a cum sunt vre-o opt... că până va dăuna când te sun, trece vreme multă!... Spune-le că a plecat cu mașina spre noi!... Să fie totul în ordine!”

— „Am înțeles!” — și Aghiotantului se repede din nou la ușă.

— „Său, domnule!... Vei și de gardă! Să lași garda la poartă... așa ca din întâmplare!... Vei de ținuți domeniilor... bocanele... armele... să aibă toată Garda mânăși! Și să sune, domnule!”

Cine să sune domnule Comander?

— „Țiganul, domnule! Trompetul să sune onorul când o vedea mașina!”

— „Am înțeles!” — și Aghiotantului, trănșind ușa cu agumot, dispare nă-lucă fără să mai aștepte o nouă concedere, scoțind că prileperet să întrale inspecturii va suplini restul indicațiilor pe cari le lașară o grijă de Șef.

Rămas singur Comanderul aruncă încă o privire Biroului și, cu toată multumitoria constatare pentru rânduială lucrurilor, se-și pune opri regretul: — „Cum mai plecă și lași totuși acum în concediu?”... Lășându-și apoi șapca peși din Birou, țipă la planton pentru mătura Măști în colțul culărilor, deschide ușa la Biroul Mobilizării, cu care ocazie constată după așaza furierilor că Aghiotantului COMAN-... se acti informati- iar când să sco- boare scara un „ah!” pormit brusc din sub- conștient îl re- amână unele inspecții și- mână în fugă la cloacul unde.

bucuros constată curățenie și ordine.

Egii în curtea Depozitului se îndreaptă spre poarta principală. În drum îi veni o idee; ce-ar fi să aducă toți ofițerii și maiorii pe pla- teau de lângă poarta de intrare pe unde trebuia să vină Ministrul și să facă cu ei o Conferință în aer liber!... Va avea astfel ocazia să înfișeze o situație mai avântoasă decât a personalului prin scoaterea lui din bă- rouri, — așa cum, îi place celui așteptat!

Ca să-și pună în aplicare ideea îi trece prin cap să sune Alarma Re-nunță însă la această modalitate, căci sări Aghiotantului care se în- teresea în pas atreptor dela poartă, unde pusec în ordine oamenii din Gardă.

— „Ascultă mon cher!... Dă repede ordin ca toți personalul să se adună pe platoul dela intrare. Vom face o conferință în aer liber și vom fi cu toți prezenți la sosirea Ministrului!”

„Dar” — caută să obiecteze subalternul — „la Birouri și Ma- gazin cine mai rămâne, domnule Comander?”

— „Nimeni, domnule, nimeni! La program de conferință asară toată lumea!”

„Prez bine?” — și Aghiotantu- plecă în fugă să transmită noua dispoziție a Comanderului Ajutor de Comandant.

După câteva minute toți Ofițerii și Maiorii Depozitului se adunară lângă poarta principală dela intrare. Comanderul le orășă să se strângă cerc în jurul său și, examinând circumstanța la o vreme marată, explică situația.

— „Domnilor, deși purtați uni- forme de aburici, v-ați înțes cu toți alize autentice birocrat!... Ei bine, cât timp voi fi eu la comandă, acest obicei trebuie să dispară! De aceea v-am așezat acum la aer liber... așa cum trebuia să tră-ască un aviator... chiar dacă nu mai zboară!”

— „Să te facem acum aici, dom- nule Comander?” — se înțumetă să întrebe Capitul.

— „Vom face o conferință” pre- ciaz cel vîșat — după care adăugă: „lași să se apună, de exemplu,

domnul căpitan Damian, ce se numește în un Aerodrom? Fiindcă, domnilor, deși suntem aici la un Depozit, noi deservim atenția care îți are, cu să zic așa: căminul — casa — locul, pe Aerodromul —

Tocmai când cei întrebă își frământă mintea să înghesbească un răspuns, trăsnesc în spațiile Comandorului voce Aghiotantului:

— „Vine!”

Pe geneața prăfuită o mașină închisă vinse din drumul principal și se dirija acum la vitează spre poarta Depozitului. Ofițerii clătară săgețile dintr-o adunare mai prezentabilă, dar Comandorul stăvili intenția:

— „Da ce faceți front, domnilor?”

„Păi...” — căuta să justifice în căpitan arătând cu capul înspre mașina care se apropia.

— „Nu! un păi”. De unde știți dumneavoastră că vine Domnul Ministru? Noi suntem la program de Conferință?”

În acest timp țigănușul trompet, după două-tri verificări ale gearului, începu să sune, lung și modulat, onor! la general!

Ajunși la poarta de intrare mașina stopă. Dăla volan coborî locotenentul Popescu, ofițer cu aprovizionarea Depozitului. Privi o clipă trompetul care continua să sune onor! și seprinspând nimic, vru să ceară deslușiri Comandorului Gărzii, — dar vocea Comandorului, care între timp se apropiase de poartă, îl făcu să întoarcă capul — „Acum se vine la serviciu, domnule Popescu!”

„Să trăiți! Am fost, am avut de schitat niște facturi!” — caută ofițerul să dea înțeles că o justificare.

Și fiindcă dialogul se intercala gros printre sunetele goarnelor în care țigănușul trompet continua să sune, prelung și modulat, onor! la general, Comandorul trăsni un pumn în fâclile umflate ale trompetului, făcând ca mediul să schimbe brusc de tonalitate și apoi să încrețze.

— „Ce suni mă, baragheșă!!!”

— „Onor!... să trăiți!... onor! la domo ghineria?”

— „Păi tu nu vezi mă că nu-

meri un general!?”

— „Nu văd!”

Doi palme risăuă, din nou, pe fâclile turtite ale trompetului.

— „Cum nu vezi, mă?!” — Ce ești tu, ho?”

Ba nu... să trăiți, dar eu când ești închis ochii, domn Comandor... că e sentimental!”

Personajul, la care acum se adăugă și locotenentul Popescu, făcu iar cerc în jurul Comandorului. Fiindcă timpul și prietenii sunt cei mai buni statutori, căpitanul Damian își formulase cu precizie definiția privitoare la Aerodrom și o scutiă cu toată convingerea.

Conferința în aer liber continuă încă vre-o jumătate de oră, abscond

subiecte variate ca: reguli de post, carnetul de bonuri și bătănie, rețipiele de combustibil, etc.

După o prealabilă consultare a crasului, Comandorul se adresa Aghiotantului:

— „La vezi, domnule, mai vine sau nu?” — Intrăcă în telefon pe locotenentul X dela cabinet.”

Și în timp ce Aghiotantul plecă, conferința continuă în jurul aceluiași subiect, dezbătute acum într-un amestec de păreri care se afirmau tare, intercalate și de către mai mulți la oală, — așa că de multe ori nu se mai putea înțelege nimic. Atenția Comandorului prinse de intrarea ministrului, neglijă să impună o disciplină disceplinară.

Când reapara Aghiotantul se făcu liniște.

„Ea?” — întrebă Comandorul.

— „A plecat, presis, spre sud. Așa chiar a spus șeful nostru când s'a suit în mașină.”

— „Să știți că are vre-o pană?”

— „Îl dădu cu plăcerea Maistrului dela secția auto.”

— „Sigur, domnule?” — întări Comandorul opinia subalternului —

„tremote repede o mașină de-a nouă trăi...” și după o clipă de chibăuială, rectifică: — „Adică nu, că atunci are să pricăpă că ștut!”

— „O las peste câmp, domnule

Comandor, trec prin Țigănuș și mă

fac că vin din oraș” — propuse ca să-și mențină ideea maistrul dela Secția Auto.

— „Așa da”, — aprobă Comandorul. Trecut mai bine de o oră. Epui-zate până în toate detaliile și umbrite de nerăbdarea așteptării, subiectele conferinței încetară să mai prezente vre-un interes. Comandorul încuviinșă pe rând, fumător, apoi statul pe țară și într'un târziu o producție artistică din drămbă a țigănușului trompet, chemat să reediteze închiderea ochilor atunci când călău...

Dinspre interiorul Depozitului, în mers lăgănat de găscă grasă pe care o fugește cineva din spate, Plutonierul Major Dabre își așeză cele o sută de Kilograme ca să apună mai repede spre grupul Ofițerilor. Când se apropie înghimă printre agitații de respirații greoaie

— „A plecat!”

— „Cine, mă?” — întrebă Comandorul.

— „Domn Ministrul!”

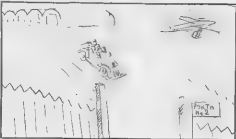
— „Păi... unde a fost?”

— „În inspecție!”

— „Unde, mă? pe unde a venit?”

Prin spate... prin gardul de sârmă... pe acolo unde ați spus Div. că las loc liber ca să ia ordonanța lapte dela stăna de lângă Depozit!”

A vâzută toate Megarile... toate herourile... și a plecat tot pe unde a venit!”

GLUME AERODINAMICE

RESPECTUL FAȚĂ DE CEE

— Tu! dedicat să fere?

O SOTIE GRINZILE

Tai, dragă Gică! Să
se în vedea! prin huse
Sbord și în mai locuri și
mai part!

CETĂȚEANUL CARE
RESPECTĂ BUNUL ALTUIA

— Tai, domnule! Ai gînd
de... asta!

Tinerelea ARIPILOR ROMANEȘTI

Dacă există astăzi o ocupație prin excelență frumoasă și plăcută, utilă și distractivă, plină de avânt, curaj, și inițiativă, aceea este aviația. Lumea întreagă este convinsă de lucru acesta și de aceea gripa cea mai mare este prezențioasă pentru aviație.

La noi a luat ființă de mai bine de un an o organizație nouă, „Tineretul Aviației Române” (T.A.R.), care are de scop totuși să aducă la cunoștință pe tinerii din țară, de a cunoaște arta zborului și cele mai marcate sale aspecte și să dea astfel țării o generație de aviaționiști pătrunși de rolul lor și stăpâni pe căile văzduhului.

Că orice meserie și aviația nu se învârtă dintr-o dată.

Sunt trei etape mari în care tinerii învăț să cunoască arta mecanismului, planorismului (zborul fără motor) și zborul cu motor.

Aeromodelismul este un joc, pe cât de atrăgător pe atât de folositor învățământului pregătitor. Căne a pășit odată în lumea lui vrăjitoare

se mai însușește între alții decât purtând aripa.

„La început a fost avionul” așa începe povestea zborului și, deci, întâi se luptă cum vede avionul și cum se construiește el. Cam aceasta este aeromodelismul.

Ce puțină curiozitate dar ce multe de învățat! Câtă ambiție și căta răzvrătă, înțelegere și născădare, eforturi. O gamă întreagă de sentimente în jurul unei jucării care însă trebuie construită exact ca și un avion adevărat și să zboare ca și el.

Emoții încercate la câmp în zilele când fragilele obiecte la care tu moment vor arăta dacă pot căpăta viață sunt primele emoții de aviație. Pe câmpul acesta al încercării unice se plămădește sufletul zborului de mâine. Aici se simțete căna rădăria aici se face școala răbdării, curajului, entuziasmului.

De aici până la zborul adevărat mai este doar o treaptă: planoria sau zborul fără motor.

Și, dacă până acum tinerii asp-

rant la breșelul de pilot se mulțumesc să-și vadă numai gândurile zburând cu aeromodelul pe care el l-a încheiat din panouri de plăci și bacheluri subțiri punându-le în unghiul mesterilor de ei cunoscuți și o fărâșă din inima lui, de data aceasta pilotul îl ridică pe el însuși de la pământ. Poate gusta beja zborului a înălțării și a superioarității cu planorismul pământului din care suntem făcuți, este ovia laborioasă pentru aceia din care înțelegem că înțelegem mai sus, apoi mai sus către cerul din care s'a născut.

Prin zborul acesta domol de pământ tu aripi uitate se trece la zborul de fulger și brumă de deplină al mașinii adevărate mașina cu inima vie care bate și zvâcnește odată cu inima pilotului dela mână.

Abia acum tînărul care dela oprimă se prinde la aviație, poate spune sunt Aviaționiștii.

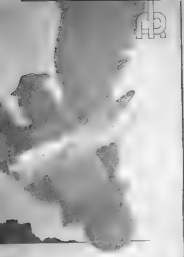
Dela prima treaptă și până la ultima trec, în adevăr, cașiva ani. Dar sunt ani cei mai frumoși, ani de utricie aeriana de prețioasă, de încercări unice înfrânte de suferință, multiple, ani de viață sanatoasă în câmp și aer liber se sabre pline de tinerete, tinerețea aripilor românești.

VICTOR DJUVARA

B. Mădăruș Gă. Apăsare în mijlocul zborului
bucureștilor zborului planorismului
(S.M.P.)

AEROMODELISM
AVIAȚIE

CONCURSUL DE

ARMATA AERULUI
ARMATA TINERETII

Am însemnat încă de acum două numere în „AviaȚia Românească” (Nr. 38 din 25-II a.e.) despre rezultatul concursului de așie instituit de Tineretul Aviatic Român având drept semn „Tineretul și Aviația”.

Concursul s-a bucurat de o mare participare din partea cercetării așie. Într-una din așii au fost conservate și ca și așie și, până la sfârșitul concursului, așie din așie, așie din așie, dar interesul pentru a realiza modele cât mai reușite este mai reprezentativ.

Comisia pentru decernarea premiilor — prezidată de d. Prof. univ. Gh. Oprea — după o amănunțită cercetare a celor 121 de modele prezentate a acordat următoarele premii: Premiul I: N. Nicolescu, Premiul II: Adrian Popa, Premiul III: N. Niculescu, Premiul de consolare: Popa Adrian, Anton Moiseșcu și Anton Ungureanu.

Așie care a intrat în toate așie pentru premiul I reprezintă pe albastrul cerului — un albastru de o nuanță seducătoare — simbolul aviației imperiale vultur al mării.

Așie într-o nuanță de albastru mai închis și cu așie mai seos în relief impune celui ce privește așie.

Soluția unui avion greu este foarte în acest motiv. Totul este grav, impresionant. De aceea, grădă așie sporne valurile mării pe care se reflectează căderea așie vechi etate românească. are darul să îngreuneze aspectul așie din așie o armonie în concepție egală doar de imbinarea potrivită a culorilor.

Așie reprezintă, în ultimă analiză, cea mai înaltă trăsătură a aviației pe care o poate așie însăși care a imbinat cariera aviației.

El imbinătrăie etate și cariera unui din model, este clar: exprimă perfect o idee în cazul nostru.

TINERE T. A. R.

aviatini); este străgător.

Autor: N. Niculescu.

Premiul al II-lea a fost fost de un afiş în care sunt alăturate — pe un fond gri-albastru — extremele aviației: elegantul dar fragilul aera-model și super-graul avion.

Culoarele — aera-modelul roșu și avionul negru ambrit — sunt falosite și ele să arate mai bine extremele acestor afiş — drumul pe care îl are de urmat Tineretul Aviatic Român. — Autor: Adrian Popa.

Premiul III a fost decernat modelului care reprezintă un tîndu pîncoctiu — unul din acei mulți tineri care și-au făcut din sborul fără motor sportul preferat, amuzantă distracție — plutind peste o colină. Vînturile de brazi care se profilează peste desenul colinei înădăresc caracterul românesc al afişului.

Excitat cu deosebită atenție și acest model reprezintă o poartă de zădă — adevărată chemare — pentru tinerii care vor să devină aviatori.

Autor: N. Niculescu.

Premiile de consolare au promovat două modele destul de interesante.

Unul înălțîșează aripa unui vultur la adăpostul căreia sunt prezente toate sculele aviației: aera-model, aera-modelul, pîncoctiu, avionul.

Este un model foarte cuprînzător și care îndrăgîște pe deplin alegerea făcută de comisie.

Ultimul afiş care a fost premiat au-l mai puțin străgător. Pe un fond albastru se desenează, stilizat, un avion alături de care, alb și grațios, pîncoctiu un porumbel.

Acesta-a modelele premiate — modele care intruse pe lângă condiția artistică și pe aceea de-a arăta că de pătrunx este spiritul aviat în marea noastră romînească.

EUGENIU V. HARALAMBIE

ACROBATIA AERIANA

Încămintarea din ce în ce mai îndrăzneață a evoluțiilor acrobatice în practica sborului cu aeroplanelor a făcut ca, încă de prin 1913, comisiunile tehnice oficiale pentru examinarea și brevetarea piloților — aviatori ai celorlalte armate, ca probă obligatorie, și o serie de asemenea exerciții — serie ce a fost apoi cu încetul extinsă până la condițiile pe care le cunoaștem acum.

Roșul aceluia hotărâri a fost în mare parte justificat în cursul celui dintâi război mondial, iar în războiul actual a fost pe deplin consacrat.

Astăzi acrobazia aviatică este considerată ca cea mai de seamă înașuire de se cere pentru abilitarea criticului pilot-aviator. Ea este auxiliul cel mai de preț al aviatorilor în câștig, unde rebel și atât în operațiunile ofensive cât și în cele cu caracter defensiv este hotărâtor, cu deosebire pentru cei ce sunt repartizați grupurilor de luptă și de vânătoare. Neamănăduite împurări ce se ivesc în manevre sau în război cu prilejul oricărei întâlniri între grupuri de avioane adverse și în care omul caută să-și

facă drum cu orice preț spre îndeplinirea misiunii ce li s'a încredințat, iar ceilalți spre a-l risipi sau doborî împiedecându-l dela aceasta; vârcina altora de-a ataca sau apăra escadrile de avioane bombardiere sau de transporturi de trupe și material spre a le opri sau înlesni ajungerea obiectivelor îndicate; putința de a ataca și distruge sau risipi formațiuni de armată terestră înainte ca ele să pormască la atac; și de a nimici coloane ori deposite militare dugmanc cum și căile ori mijloacele lor de comunicație și transport; sau chiar atacarea și scufundarea vapoarelor izolate sau înconlate având misiuni potrivite similare — toate acestea cer minuirea de avioane militare angajați în asemenea lupte sau misiuni e cât mai mare destoinicie în practica evoluțiilor acrobatice a avianelor lor, ori unde, pe orice vreme și mai ales prin tirul de pînă sau de bază al artileriei antiaeriane sau sub gînda și surprinderii focului armelor de boad al adversarilor.

Asipile românești — ca întodeauna gata la orice chemare — n'an lipsit nici dela aceasta. Timp de un sfert de veac încadrat între cele două războaie răboase ale lumii, dragii noștri aviatori au dovedit lărragei lumi cu ce admirabile înașuiri sunt dăruși și pentru asemenea isprăvi, cum și cu câtă măiestrie și „panache" înțeleg ei să amușgă legătura a celei întărită pe care genul neamului nostru o are chiar dela înfăptuirea minunei sborului omentec.

Falanga „așilor" noștri în această specializare a aviației de luptă — la care se adaugă meșteșugul camarazilor ce trăiesc toți sub fioul așteptării de-a se bucura de aceași cinste — intrie de pe acum o pleiadă de nume ale căror isprăvi sunt cele mai frumoase podoabe ale paginilor bogate în viteză fără seamă din istoria războaielor ce am dus și ducem chiar acum într-o confințire hotărâtoare Patriei, cum și valoarea netăgăduită a izbînzilor trecute în Palmareul întrecerilor cu alte neamuri, dela cari n'am lipsit nici în zilele de pace. Infocatul aviator Mîrcea Zorileanu, Vasile Crain, Munteanu, zefnificatul omu al școlii de sub conducerea lui Andrei Popovici la Teouci și nădrăvanul luptelor Tase Rotaru — erau în fruntea listei eroilor trecutului războiu.

Școala vulturilor Florilei I-a de luptă și ai grupului de experiență

dela Pipera, de sub învîșturile onora ca Gh. Jîmescu și Titu Tănăsescu, a adăugat apoi numele lui Ionescu — Beu neostăitului experimentator al tuturor formelor de acrobacie aeriană enunțate de matematicieni, pe al lui Romeo Popescu și pe al lui Ocultescu, rivali recunoscuți ai unor celebrități mondiale ca Fizeler și Deshay.

Iar alături de aceștia atau, lucitoare de iscusință: echipa Jîmescu — Georgescu Șarpe, Ionescu Beu, Gogo Ștefănescu din concursurile pentru Cupa Micci — înțelegeri în Polonia; — „Escadrila roșie" a asociației „Arpa", cu: Ivanovici — Pantazi — Max Mănolescu și apoi Gherasim; — școala „Mîrcea Cantacuzino" formată sub conducerea lui Constantin Abela, care n-a dat pe Băzu Cantacuzino cel nelătrac și pe dărușu său Mateescu, ajun școl acrobaților junioși; — pe Marșale al Aero-Clubului din Brașov și pe Pufi Popescu elev al școlii militare, campion al faimosului „rosneaz" în urcare și challenge-ul cel mai temut al lui Băzu; — (P. A. R.): pe Dumitru Masgraș și pe Bănică Enculescu, excelenți elevi ai magistrului veteran al celuiălt războiu, Mutaș.

Din perioada acestei din urmă războiu grupul admirabilului Popoviciu a dat pe căpitanele Trandafirescu, pe sublocotenentul Moga și pe adjutantul Ion Mîla, azi sublocotenent și el, — împreună cu alții încununați de merite ca: Nicu Pelău, Greceanu, Vintilă Brătianu, toți cei ce dela o zi la alta se adaugă listei acestora, pe meșugurile frontului nostru din răzăr și dela cădrău cădrău, împletită cu a tuturor celorlăți ostași români ce fac pe acolo minuni de viteză, așteptăm cu încintită încredere stăpînirea dreptății și a linșiei Neamului nostru, atît de greu încercat.

GEORGE COSTESCU

60/23 23 891

Școala Si AVIAȚIA

Aviația a devenit astăzi o problemă care preocupă întreg tineretul. Școlile de aviație dovedesc aceasta cu prisosință prin febrila lor activitate și prin numărul tot mai mare de ucenici care cu entuziasm și perseverență muncesc aeroborzi ca să poată spune într-o zi: — „am zburat“.

Aeronautica atrage la ea prin caracterul de elită și spiritul de jertfă pe care îl cere.

Tinerii sâmburoși și vicioși găsesc în aviație o meserie pasionantă care nu li se supune decât după multă muncă și curaj. Ei nu învață alături numai o meserie prin care pot fi folosiți societății, ci și un elev, învață să respecte jertfa înaintașilor și se pregătesc la nevoie să se jertfească ei înșiși.

Trecutul aviației este plin de figuri mari prin eroismul lor, fiindcă tot ce strălucit este perfect realizat și pus în practică a fost experimentat de alții care de multe ori au plătit cu viața cunoștința nouă înșușită.

Exemplul aviatorului care pe pragul morții a izbucnit să spună celor veniți să-l salveze „spaneți viitorilor piloți să închidă contactul etanei când se prăbugesc“ fapt care împiedică opararea să ia foc, este edificatoare.

Atunci jertfa de totuși acesta nu se mai cere. Aviația s'a ridicat din fața începutului și cu olandă omeniilor un mijloc practic de locașie, de transport și cea mai puternică armă de război.

În lupte pentru cucerirea aerului

aviației noastre a avut o însemnată contribuție. Este datoria să pomenim numele bălănteanului Traian Vuia, al lui Aurel Vlaicu sau Mircea Zorileanu, ca să vedem că preocuparea aviației n'a fost deloc început strălucit al nostru. În vremurile tulburi de după marele război mișcarea aeronautică și-a continuat marșul ascendent peștrun în ultimul timp o însoțire nouă să cuprindă întreaga mișcare aviațică din România.

Anul acesta toate școlile de abor cu motor și planorism au fost strânse sub comanda Comandamentului Tineretului Aviație Român, care are grijă să boretze șerii de piloți din tineretul țării.

Tinerii accepta veniți din toate colțurile țării, învățând tot ce bravi instructori cunosc despre avion și înălțarea lui, se pregătesc pentru ziua când vor putea înfrunta zărilor alburie ale corului și vor folosi, prin știința căpătată pentru progresul continuu al aviației și pentru propășirea sau apărarea țării în care s'au născut.

ARIPI ROMANEȘTI

Director: Comander avior AL. DEMETRESCU

• ORGANUL OFICIAL DE PROPAGANDA AL SUBSECRETARIATULUI DE STAT AL AERULUI

• CEA MAI BUNĂ, CEA MAI IEFTINĂ ȘI CEA MAI CITITĂ REVISTĂ ILUSTRATĂ, MONTAJUL ȘI TIPARUL LA FOTOFOTOGRAVURĂ (TIEFDRUCK)

• PUBLICA TOATE EVENIMENTELE LEGATE DE PROGRESUL ȘORULUI OMENESC

• PAGINI SPECIALE INCHINATE AERONAUTICEI NOASTRE DE RĂZBOI

• PAGINI REZERVATE AVIAȚIEI TINERETULUI

• PAGINI DE ARTA, LITERATURA ȘI TEATRU

Prim redactor: LADMISS ANDREESCU

Redactor artistic:

G I O N

• REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, Str. SĂRINDAR Nr. 2, ET. I, TELEFON: 3.45.28, CONT CEC: 1334 BUCUREȘTI, REGISTRUL COMERCIAL Nr. 1731/1942 BUCUREȘTI, REGISTRUL PUBLICAȚIILOR PERIODICE Nr. 78/943, TRIBUNALUL ILFOV

• ABONAMENTUL ANUAL: LEI. 3000, DE SPRILIN LEI 5000, ONORIFIC LEI 10.000. PENTRU ȘBULATORI, STUDENȚI, ELEVI, FUNCȚIONARI, MILITARI, MUNICITORI ȘI PLUGARI LEI 480

ABONAMENTELE SE ACIHTĂ ANTICIPAT. LA EXPIRARE, REVISTA NU SE MAI ȘERBEȘTE ABONATULUI DACCĂ ABONAMENTUL PE ANUL ȘBULATORI NU A POST ACIHTAT ÎN TIMP UTIL

• PAGINILE DE PUBLICITATE DUPA TARIF

• UN EXEMPLAR LEI 20

NUMERELE YCHI, UN EXEMPLAR PREȚUL PUBLIC

• DIFUZAREA REVISTEI ÎN TOATA ȚARA SE FACE PRIN:

„I N T E R P R E S S“

2. 4. 7.

Str. GOGU CANTACUZINO Nr. 18, BUCUREȘTI, TELEFON 1.15.80 CONT CEC 5671 BUCUREȘTI

OCHII DE FOC AI UNEI MITRALIERE LA BORDUL UNUI AVION DE RĂZBOIU ROMÂNESC (C. N. P.)